

ת"פ 33552/01/21 - מדינת ישראל נגד חליל הואשלה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
ת"פ 33552-01-21 מדינת ישראל נ' הואשלה

בפני
בעניין: כבוד השופט יואל עדן
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד עמיחי חביביאן - פמ"ד

המאשימה

נגד
חליל הואשלה
ע"י ב"כ עו"ד אורי בן נתן

הנאשם

גזר דין

האישום

1. בהכרעת הדין נקבע כי הנאשם ביצע את העבירה המפורטת בכתב האישום המתוקן, גניבה עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

הצדדים הגיעו להסדר טיעון במסגרתו הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, הוסכם כי באותו שלב ייקבע כי הוא ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב אישום המתוקן, ללא הרשעה, וישלח לעריכת תסקיר שירות מבחן בעניינו.

אין בהסדר הטיעון הסכמה עונשית בין הצדדים, למעט לעניין הפיצוי, ובכפוף לכך הצדדים חופשיים בטיעוניהם לעניין העונש ולעניין ההרשעה.

ההסדר כלל כתנאי לו הפקדה של סך 6,000 ₪ בקופת בית המשפט, וסך זה יהווה את חלקו של הנאשם בפיצוי המתלון והשבת הגניבה שבוצעה, כאשר מחצית מהסכום יועבר לפיצוי המתלון ומחצית שניה לבעלי חנות הנוחות.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, המתלון עבד בחנות נוחות בתחנת דלק.

עובר ליום 31.12.20 בשעה 02:37, גמל בליבם של הנאשם, שניים אחרים אשר קיימת לו עימם היכרות מוקדמת, ואחר שזהותו אינה ידועה למאשימה, לבצע גניבה בחנות הנוחות.

במועד האמור, הגיעו הנאשם ושלושת האחרים, באמצעות רכבו של הנאשם אל חנות הנוחות.

בהגיעם לחנות הנוחות החלו ליטול מתוכה חפצות סיגריות, נייר גלגול לסיגריות ומצתי סיגריות, ותחבו את הפריטים לתוך שק שהביאו עימם מבעוד מועד, וכן נטלו עמם מחנות הנוחות פריטים נוספים, ביניהם, מדחס אוויר, מראה, מצת אלקטרוני בודד וטלפון נייד ("הרכוש הגנוב").

את הרכוש הגנוב העמיסו הנאשם והאחרים לרכב. בהמשך, וטרם עזב הנאשם את חנות הנוחות, פנו שניים מתוך השלושה האחרים למתלונן, שלא בידיעת הנאשם, ולהפתעתו, היכו את המתלונן בפניו, וסמוך לאחר מכן עזבו הנאשם והאחרים את המקום.

למחרת יום האירועים המתואר לעיל, בשעות הצהריים, מכרו הנאשם והאחרים את הרכוש הגנוב, לאדם שזהותו אינה ידועה למאשימה, בסכום של כ - 4,000 ₪ והתחלקו ביניהם בסכום זה.

הראיות לעונש

2. הנאשם נעדר עבר פלילי, ומטעם המאשימה לא הוגשו ראיות לעונש.

מטעם ההגנה הוגש מכתב ממעסיקו של הנאשם (נ/1), ממנו עולה כי הנאשם מועסק בחברתם מ -9/2001, הוא עובד בצורה מיטבית, אחראי, רציני ומבצע את עבודתו לשביעות רצונם. במכתב צוין כי ככל שיוורשע הנאשם יהיה קושי להמשיך ולהעסיקו בחברה זו, ובית המשפט התבקש להתחשב בעתידו המקצועי ולאפשר לו להמשיך לשרת את החברה בה הוא גדל.

טענות ב"כ המאשימה

3. בטיעונו, פירט ב"כ המאשימה את נסיבות ביצוע העבירה, וצוין כי הנאשם הוא אשר דאג להביא את רכבו לטובת מעשה הגניבה, יחד עם האחרים, ולמחרת היום היה שותף במכירת הרכוש הגנוב, וחלוקת התמורה בין המעורבים, והוסיף:

הסדר הטיעון אשר גובש בין הצדדים נבע מקשיים ראייתיים ממשיים, שנוגעים בעיקר להתנהלות המתלונן עצמו בעת האירוע, ובמהלך החקירה.

שותפיו של הנאשם נדונו לפי חלקם בפני מותב אחר לעונשי מאסר בפועל, האחד לשנת מאסר והשני ל - 14 חודשי מאסר, תוך צירוף של תיק נוסף.

הנאשם צעיר בן 22, נותן את הדין על עבירת גניבה שביצע לפני כשנה, והוא נעדר עבר פלילי.

בין הצדדים לא היו הסכמות עונשיות במסגרת ההסדר, והמאשימה הסכימה כי בשלב ראשון ייקבע כי הנאשם אך ביצע את העבירה, ושאלת ההרשעה תיפתר בשלב טיעונים לעונש.

לאחר עיון בתסקיר בעניינו של הנאשם, עיון בנסיבות המקרה והלכות הנוגעות לשאלת ההרשעה, הגיעה המאשימה לכלל מסקנה כי בעניינו של הנאשם, הגם שיש לנקוט גישה שיקומית ולאמץ את המלצת שירות המבחן ביחס לרכיב הענישה בדמות 250 שעות של"צ וצו מבחן, הרי שביחס לשאלת ההרשעה אין עניינו של הנאשם עולה כדי אותם מקרים שנקבעו בפסיקה ואשר מצדיקים הימנעות מהרשעה, ועל כן עותרת המאשימה להרשיע את הנאשם בעבירת הגניבה אותה ביצע, ולהשית עליו בצד ההרשעה עונש מאסר מותנה בהצטרף לתקופת השל"צ שהומלצה ע"י שירות המבחן, 250 שעות, לצד צו מבחן למשך שנה.

הכלל במשפט פלילי הינו אדם שנקבע כי ביצע עבירה פלילית יורשע בדין, ורק במקרים חריגים בהם הנזק הצפוי לנאשם ולסיכויי שיקומו מההרשעה עולים בבירור על העניין הציבורי בהרשעה עצמה ישקול בית המשפט להימנע מההרשעה.

מהתסקיר שהונח בעניינו של הנאשם, קשה לדבר על נזק קונקרטי ומוחשי שצפוי להיגרם לסיכויי השיקום של הנאשם, לא פורטו כלל עניינים קונקרטיים הקשורים בעתידו האישי או המקצועי של הנאשם, אשר יכול ועקב ההרשעה יפגעו, ולא הובאו כל ראיות בעניין זה.

כידוע שאף שמדובר בנאשמים צעירים במיוחד, ואף קטינים, אין נדחה הכלל בדבר הרשעה מפני האפשרות של פגיעה בסיכויי נאשם, לרבות להשתלב בשירות צבאי או במקומות עבודה הדורשים העדר עבר פלילי, והעניין הזה נותר על פי רוב בידי הרשויות המוסמכות.

התסקיר נקט בלשון כללית, וקשה לדבר על נזק על סיכויי השיקום של הנאשם. בעוד שההרשעה נחוצה כדי להזכיר לנאשם כי ככל שישוב ויסטה מדרך הישר, הרי שהמאסר המותנה עשוי לחסום אותו מלעשות כן.

הדין נדחה לצורך קבלת תסקיר נוסף, ובהשלמת הטיעונים הוסיף ב"כ המאשימה כי מהתסקיר הנוסף אכן שירות המבחן מדבר על סיכון נמוך, רמת סיכון שפחתה, ומוסיף עוד הנמקות חוזר על הנמקות מתסקיר קודם בעניינו של הנאשם, והנימוקים הללו הם שהביאו את התביעה לבחור במסלול שיקומי בכל מה שקשור ברכיבי הענישה בעניינו של הנאשם. אך אין בנימוקים הללו כדי להביא למצב חריג של העדר הרשעה, ועל אף ההבהרה שהתקבלה משירות המבחן בדבר סיכון נמוך לחזרה לביצוע עבירות, אין בכך לשנות מעמדתנו.

טענות ב"כ הנאשם

4. לטענת ב"כ הנאשם, ביחס לרכיבי הענישה, הפער היחיד בין הצדדים הינו המאסר המותנה, לאור עתירת הנאשם להימנע מהרשעתו, וכל הרכיבים הנוספים הכוללים של"צ בהיקף של 250 שעות, צו מבחן לשנה, פיצוי בסך 6,000 ₪, כמו גם התחייבות כספית מוסכמים והוסיף:

הענישה לה עותרת המאשימה עולה בקנה אחד עם אי הרשעה למעט המאסר המותנה.

כתב האישום הוגש בעבירה של שוד חמורה ביותר, ולא כל יום אנו רואים אנו תיקון כל כך משמעותי לעבירת עוון, גניבה, אשר נדונה בד"כ בבתי משפט השלום.

למעט הגניבה המיוחסת לנאשם, בכתב האישום המתוקן ביחד עם אחרים, החלק האלים באותו אירוע, כמתואר בכתב האישום המתוקן, אינו קשור לנאשם כלל.

החלק האלים היה שלא בדיעת הנאשם, ולהפתעתו האחרים היכו את המתלונן.

הנאשם אינו נותן את הדין על חלק זה של האירוע, ובצדק, אלא על עבירה שהיא באופן יחסי לא מהחמורות בחוק העונשין.

הנאשם הוא היחיד ששיתף פעולה עם המשטרה באופן מלא, גרסתו מאז נעצר לאורך כל החקירות התבררה כגרסת אמת, ועל בסיסה כתב האישום תוקן, והוא אף שיתף את המשטרה באשר למעורבותם של האחרים שנתנו את הדין בעקבות הדברים שמסר.

נתון זה מוכיח שלא מדובר בנאשם עם נורמות עברייניות, הנאשם היה בסה"כ בן 20 בעת ביצוע המעשים, אין לו רקע פלילי, אין לו הרשעות קודמות ולא נפתחו לו תיקים מאז האירוע. צוין כי הנאשם שהה במעצר ממש למעלה מחודשיים וחצי, ו-4 חודשים נוספים במעצר בית מלא מורחק מאזור מגוריו.

שירות המבחן כתב תסקיר שהוא שיקומי במהותו, עולה שהנאשם עבד לאורך שנות חייו, הוא הציג בפני שירות המבחן תעודת עובד בחיפה כימיקליים אצל קבלן, וזו חברה שהיא חברה ממשלתית, וזה יכול להיות בעיה לעבוד שם.

הנאשם למד 12 שנות לימוד, שולב בקבוצה טיפולית במסגרת צו פיקוח, הגיע לכל המפגשים, לקח חלק פעיל בקבוצה, התרשמות היא מבחור צעיר שיש לו מערכת ערכים נורמטיבית, ושירות המבחן מצוין כי הנאשם מודה ונושא באחריות על מעשיו.

בדיון הנדחה לאחר הגשת תסקיר משלים, הוסיף ב"כ הנאשם כי רמת הסיכון של נאשם בפלילים היא אינדיקציה חשובה

כשבית המשפט נדרש לגזור את הדין, הגוף המקצועי שאמון על הערכת מסוכנות קובע רמת סיכון נמוכה הדברים מדברים בעד עצמם.

התסקיר מאוד חיובי, חוזר על ההמלצה לענישה שיקומית, ללא נורמות עברייניות מושרשות, וניכר כי באירוע פעל ללא חשיבה מעמיקה.

ב"כ הנאשם הסכים לקיומו של אלמנט תכנוני, ונסיבות שהן יותר מגניבה פיזית רגילה, וחבירה עם שותפים, נטען כי העולה מהתסקיר מצדיק להימנע מהרשעה.

הנאשם אמר כי הוא מצטער על מה שקרה, הוא רוצה להתקדם בחיים, רוצה לעבוד, להתפרנס, יש לו משפחה וילדה, אינו רוצה שיהיה על שמו תיק, ועבר פלילי, רוצה ללמוד, והוא עובד עבודה פיזית בחיפה כימיקליים.

לאחר הטיעונים של הצדדים, הוגש בהסכמה המסמך נ/1.

תסקירי שירות המבחן

5. בעניינו של הנאשם הוגשו שני תסקירי שירות מבחן, אשר יפורטו בחלקם, לאור צנעת הפרט.

התסקיר הראשון מפרט את נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם, מהן עולה כי הוא נשוי ואבו לפעוטה כבת חודשיים, סיים 12 שנות לימוד, ועם סיום לימודיו החל לעבוד בחקלאות.

שירות המבחן מציין את העדר הרישום הפלילי ושלילת שימוש בחומרים משני תודעה.

צוין כי הנאשם הדגיש שבני משפחתו מנהלים אורח חיים נורמטיבי, ושלל מעורבות פלילית בקרב בני משפחתו.

הנאשם מודה בביצוע העבירה, נושא באחריות על מעשיו, הביע צער על התנהלותו ועל הפגיעה בנפגע העבירה, וכיום הוא מבין את חומרת מעשיו.

שירות המבחן מעריך כי העבירה בוצעה על רקע קשרים עם חברה שולית.

שירות המבחן מציין יכולת תפקוד טובה של הנאשם במסגרת חינוכית ותעסוקתית, ומערכות תמיכה משמעותיות בחייו, לצד שאיפה לניהול חיים נורמטיביים המתבטאת גם בביסוס התא המשפחתי.

בבחינת גורמי הסיכון, התייחס שירות המבחן לעבירה, חומרתה והפגיעה בנפגע העבירה, והתרשם כי הנאשם התקשה להציב גבולות לעצמו וסביבתו במצבי סיכון, והוא מתקשה לזהות מצבי סיכון, לצד אי בהירות וצמצום באשר לקשרים השוליים.

בשקלול הנתונים התרשם שירות המבחן מקיומה של רמת סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק בתחום הרכוש.

שירות המבחן מציין העדר דפוסים עבריינים, וכי הנאשם פעל ללא חשיבה מעמיקה, הוא בשלב גיבוש זהותו, מגלה אקטיביות רבה בכל הקשור לקידום חייו, ביצוע העבירה הוביל לפגיעה בדימוי העצמי שלו, והמעצר וההליכים המשפטיים מהווים הרתעה משמעותית עבורו.

שירות המבחן בנה תוכנית טיפולית, במהלך המפגשים שיתף הנאשם אודות סדר העדיפויות שקיים טרם ביצוע העבירה, שיתף בעיוותי החשיבה על פיהם פעל בעת ביצועה, ולאור הרצון והמוטיבציה שהביע להשתלב בטיפול קבוצתי הופנה לקבוצה טיפולית בתחום צעירים עוברי חוק.

מכל האמור, המליץ שירות מבחן על ענישה שיקומית אשר תסייע לנאשם לשמר את יכולת התפקוד אשר הוא מציג ומחויבותו לתא המשפחתי, בדמות של"צ בהיקף של 250 שעות, וצו מבחן לשנה.

שירות המבחן התרשם כי אי ההרשעה עשויה לגרום להעלאת דימוי העצמי ולשיפור סיכויי בעתיד בהיבט התעסוקתי, כמו כן הנאשם ביטא שאיפות להשתלב בלימודי ההנדסה, ובמכלול הנסיבות סבר שירות המבחן כי יש מקום לשקול את ביטול ההרשעה.

לאחר הדיון הראשון בטיעונים לעונש, הוגש תסקיר שני, בו שירות המבחן שב על ההמלצה לענישה שיקומית, ובשאלת אי ההרשעה, וציין כי להערכתם **"קיים סיכוי נמוך לחזרתו לביצוע עבירות על החוק בייחוד בתחום הרכוש"**.

שירות המבחן חוזר על המלצתו להימנע מאי הרשעה, לצד הענישה השיקומית.

דין והכרעה

6. ראש וראשון לבחינת שאלת הימנעות הרשעה, הינו המעשה הפלילי, נסיבותיו ותוצאותיו. מהמעשה הפלילי נגזר משקלו של האינטרס הציבורי באופן השלמת ההליך, ומפני חומרתו ייסוגו שיקולים אחרים. משנקבע כי אדם ביצע עבירה, עליו להיות מורשע. זהו הכלל ואי ההרשעה הינה חריג בהתקיים הנסיבות המיוחדות והחריגות אשר נקבעו בפסיקה.

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית המשפט להסתפק בהעמדת נאשם במבחן בלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן". ע"פ 2513/96 מ"י נ' ויקטור שמש פ"ד נ(3) 682, בעמ' 683 (2.9.1996).

"הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל". ע"פ 2082/96 תמר כתב נ' מ"י פ"ד נב(3) 337, בעמ' 342 (21.8.1997).

"החלופה העונשית של הימנעות מהרשעה, תוך הטלת צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, מהווה, ביסודה, חריג לכלל הרחב הנטוע בתורת הענישה לפיו, מקום שהוכחה אשמתו של אדם, יש להרשיעו בדין. הרשעתו של מי שעבר עבירה פלילית, היא פועל יוצא מהפרת הנורמה הפלילית, והיא מהווה חוליה טבעית הנגזרת מהוכחת האשמה הפלילית. הרשעת נאשם בעקבות הוכחת אשמתו מממשת את תכלית ההליך הפלילי, ומשלימה את שלביו השונים; היא מגשימה את ערך השוויון בין נאשמים בהליך הפלילי, ומונעת הפליה בדרך החלתו" ע"פ 9893/06, אסנת אלון לאופר נ' מ"י (31.12.2007).

את שאלת ההרשעה יש לבחון על פי הכללים האמורים לעיל, אשר הינם נפרדים מהכללים והשיקולים לענישה עצמה. לעיתים שיקולים מסוימים חופפים, אולם, הכללים על פיהם יבחן כל שיקול שונים.

ב"כ הנאשם טען לכך שהמאשימה מבקשת לאפשר ענישה שיקומית, ולפיכך, נטען כי המרחק בין עתירות שני הצדדים קרוב. ואולם שאלת הימנעות מהרשעה, אינה נבחנת במסגרת הענישה אלא זוהי בחינה עצמאית ונפרדת על פי הכללים שנקבעו לעניין זה, ואי הרשעה אינה עונש.

ר' רע"פ 3195/19 יניב אגוזי נ' מ"י (4.7.2019) - סעיף 10 להחלטה:

"למעלה מן הצורך, אעיר כי אי הרשעה אינה עונש, ויפים לעניין זה הדברים הבאים: "אי-הרשעה אינה עונש. האפשרות להימנע מהרשעה אינה מנויה בפרק ו' לחוק העונשין, שכותרתו "דרכי ענישה" אלא בחוק סדר הדין הפלילי. השיקול המרכזי המנחה את בית המשפט בהחלטה שלא להרשיע את הנאשם הוא יחס בלתי מידתי בין התועלת שבהרשעת הנאשם לבין הנזק שעתידי להיגרם לו כתוצאה מכך. שיקול זה אינו חלק ממערך השיקולים המנחה את השופט בקביעת מתחם העונש ההולם." (יניב ואקי ויורם רבין "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה: תמונת מצב והרהורים על העתיד לבוא" הפרקליט נב 413, 428 (2013))." מהאמור מתבקשת המסקנה כי גם היא אינה חלק ממתחם העונש ההולם. שאלת אי הרשעה היא שאלה עצמאית ונפרדת אשר נבחנת במחזורותינו בהתאם לתנאי הלכת כתב".

ור' ע"פ 9150/08 מ"י נ' איתמר ביטון (23.7.2009) בסעיף 7 לפסק הדין:

"נקבע, כי להימנעות מהרשעה זיקה הדוקה לשיקומו של נאשם, ברם, עניין זה מבלי להפחית מערכו, הוא רק אחד מבין אדניה של השתת האחריות בפלילים, על הסנקציות הנלוות לה. מרכיבים אחרים, שענינם בפרט בטיב המעשים שבוצעו ובמידת החומרה הטבועה בהם, עשויים להטות את הכף לחובת הנאשם ולהוביל למסקנה כי מן הדין להרשיעו. כאמור, הכלל הוא כי משהוכחה האשמה יש להשית אחריות בפלילים, ונסיבות מקלות שלזכות הנאשם יוכלו, לכל היותר, להצדיק הקלה בעונש הנלווה להרשעה. הימנעות מהרשעה שמורה למקרים מיוחדים בלבד, בהם שוכנע בית-המשפט כי הפגיעה הקשה שתיגרם לנאשם בעטייה של הרשעה, אינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית המעטה שזו תניב. תועלת ציבורית זו אין כוונתה, אך מובן הוא, לנטייה אחר דעת הקהל או המיית לבו. היא נוגעת לתכליות של הרתעת היחיד והרבים, להעברתו של מסר המוקיע את דבר העבירה ואת מבצעו, ולהקפדה על מדיניות ענישה אחידה המקדמת את יסודות השוויון והוודאות".

7. לאחר בחינת נסיבות ביצוע העבירה, חלקו של הנאשם בביצועה, וכלל הנתונים דלעיל ביחס לנאשם עצמו, ומשמעות ההרשעה בעניינו, אל מול האינטרס הציבורי הגלום בהרשעה, באתי למסקנה כי עניינו של המערער אינו עומד בתנאים החריגים להימנעות מהרשעה.

העבירה המיוחסת לנאשם בכתב האישום המתוקן הינה גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, עבירה מסוג עוון, אשר בנסיבות המתאימות אין לשלול אפשרות הימנעות מהרשעה בגינה.

לצד זאת, יש לבחון את נסיבות ביצוע העבירה, ואנו רואים נסיבות חמורות, אשר מעלות קושי להימנע מהרשעה, לאור הפגיעה בשיקולי ענישה אחרים שהינם פועל יוצא להרשעה.

הנאשם הינו גורם מרכזי בביצוע העבירה. הנאשם ושלושה אחרים חוברים יחדיו לבצע גניבה מחנות נוחות. מדובר בהתארגנות ותכנון לביצוע בצוותא חדא של גניבה משמעותית, ולא של פריט קטן או זניח.

הנאשם הוא זה אשר מוביל את כולם ברכבו אל חנות הנוחות.

מעשה העבירה מבוצע בשעת לילה מאוחרת, 02:37, כאשר בחנות הנוחות מצוי המתלונן אשר עובד במקום, והוא נופל קורבן למצב דברים בו ארבעה מגיעים יחדיו אל החנות ומבצעים ממנה גניבה של פריטים רבים.

כתב האישום מפרט גם פגיעה פיזית שנפגע המוכר, המתלונן, על ידי האחרים, ומצוין כי לאחר ביצוע הגניבה בטרם שעזבו המבצעים את חנות הנוחות, שניים מתוך השלושה האחרים, שלא בידיעת הנאשם ולהפתעתו, היכו את המתלונן בפניו, וסמוך לאחר מכן עזבו הנאשם והאחרים את המקום.

אכן, לא מיוחס לנאשם ביצוע מעשה האלימות, גם לא מיוחסת לו שותפות לביצוע מעשה האלימות, ומצוין כי הדבר נעשה שלא בידיעתו ולהפתעתו.

ואולם, אינני סבור כי יש לנתק לחלוטין את המעשה האלים מכלל הנסיבות הרלבנטיות להכרעה גם בעניינו של הנאשם.

המעשה האלים מבטא באופן מוחשי את הסכנה העולה מביצוע עבירה שכזו בנסיבות אלו.

מעבר לכך, הנאשם עוזב את המקום לאחר שהאחרים מכים את המתלונן בפניו, ואינו עושה כל פעולה לסייע לנפגע או להביא לטיפול רפואי בו.

יתרה מכך, השותפות של הנאשם עם האחרים, אשר ביצעו בנוסף לגניבה גם מעשה אלימות, לא הסתיימה באותו רגע, אלא שלמחרת היום הנאשם והאחרים מוכרים את הרכוש הגנוב ומתחלקים בתמורה.

הנאשם, אם כן, מקבל תמורה כספית ממכלול המעשים, מהגניבה אשר ביצע, ומאירוע אשר במסגרתו ננקטה אלימות כלפי המתלונן אשר עובד למחייתו בחנות הנוחות, אשר באישון לילה הנאשם ואחרים בוחרים לבצע בה גניבה.

אשר לגניבה עצמה - מדובר בגניבה משמעותית של פריטים רבים, חפיסות סיגריות, נייר גלגול לסיגריות, מצתי סיגריות, מדחס אוויר, מצת אלקטרוני, טלפון נייד, והנאשם והאחרים הצטיידו בשק שהביאו עימם מבעוד מועד, ולשם הוכנסו הפריטים הגנובים.

אין מדובר בגניבת פריט בודד, אלא מדובר בשורת פריטים, ועולה כי הנאשם והאחרים התכוונו מראש לבצע גניבה מקיפה שכזאת, לאור כך שהצטיידו הם מראש, בשק.

כל האמור מביא למסקנה כי מדובר בביצוע גניבה בנסיבות מחמירות, אשר שיקולי הרתעה צריכים לקבל בעניינה משקל משמעותי.

להרשעה היבט הרתעתי, ומשקלו של שיקול זה צריך להיבחן בנסיבות המקרה המסוים, עת נבחנת שאלת ההרשעה. ההרשעה מבטאת את האינטרס הציבורי המגולם בהליך הפלילי להוקעת המעשה ולהעמידו בגדר המעשים הפסולים, ולהרשעה חשיבות גם ביחס לעקרון השוויון.

ביחס לכך נפנה לדברים הבאים מע"פ 5102/03 מ"י נ' קליין (4.9.2007), בסעיף 76 לפסק הדין:

"ההרשעה הפלילית של נאשם שאשמתו הוכחה ותוצאותיה הן מרכיב חיוני בהליך הפלילי; הן נועדו למצות את תכליותיו המגוונות: להעביר מסר של הרתעת היחיד והרבים, ולשוות למעשה העבירה תווית של מעשה פסול בעיני החברה שגמול עונשי בצידו. חברה המבקשת להפעיל את ההליך הפלילי בדרך אפקטיבית, שוויונית והוגנת תתקשה להשלים עם גישה שיפוטית הפוסרת נאשמים, חדשות לבקרים, מהרשעה פלילית אף

שאחריותם הפלילית הוכחה. שהרי ההרשעה היא הביטוי השיפוטי לאחריות הפלילית שהוכחה, ובלעדיה נותרת קביעת האחריות הפלילית חסרה את החוליה האחרונה, המוסיפה לה את המשמעות המשפטית הנורמטיבית הנדרשת".

חרף אשמתו של נאשם, קיימת הסמכות להחליט כי הוא לא יורשע, זאת מקום שמדובר במצב חריג ומיוחד בו עלול להיווצר פער שאין לקבלו בין עוצמת הפגיעה בהרשעה בנאשם האינדיווידואלי לבין האינטרס הציבורי אשר בהרשעה (ר' לעניין זה ע"פ 5102/03 דלעיל).

בענייננו, חומרת נסיבות ביצוע העבירה המפורטות לעיל, מביאה למסקנה כי משקלם של שיקולי הרתעת היחיד והרתעת הרבים צריך להיות מרכזי. יש להרתיע מפני ביצוע עבירות מסוג זה, בנסיבות חמורות שכאלו, של חבירה יחדיו לצד ביצוע עבירה בשעת לילה, גניבה בהיקף גדול, אל מול מוכר העומד חסר ישע בשעת הלילה המאוחרת.

במעשיו פגע הנאשם בערכים המוגנים של זכות הקניין, הסדר הציבורי וגם הביטחון האישי והציבורי. ביצוע גניבה בצוותא חדא עם אחרים, בשעת לילה מאוחרת, בחנות הפתוחה לשירות הציבור, משמעותה פגיעה לא רק בזכות הקניין, אלא גם בערכים המוגנים הנוספים כאמור.

בנסיבות החמורות של מקרה זה, אינני מוצא כי ניתן להימנע מהרשעה, ללא פגיעה מהותית בשיקולי הענישה האחרים האמורים, ולפיכך, אין מקרה זה עומד בכללים אשר הוטו לאפשרות החריגה של הימנעות מהרשעה.

לאחר הטיעונים לעונש, הוגש בהסכמה, מסמך מאת מקום העבודה בו מועסק הנאשם (נ/1), במסמך זה נכתב: **"הבינונו כי הנ"ל נותן את הדין בגין עבירת גניבה של סיגריות..."**, ועוד נכתב כי ככל ויורשע הנאשם יהיה קושי להמשיך ולהעסיקו באותה חברה.

לא בגין עבירה של גניבת סיגריות בלבד עומד הנאשם לדין. עומד הוא לדין בגניבת כמות גדולה של פריטים אשר נדרש שק להובלתם מהחנות אל כלי הרכב של הנאשם, אשר הוביל את כל המשתתפים בביצוע העבירה.

גם אם תאמר כי יהיה בהרשעה כדי לפגוע באופן מסוים בעיסוקו הנוכחי של הנאשם, אינני מוצא כי יש בפגיעה האמורה כדי להטות את הכף לעבר אי ההרשעה, לאור המשקל המרכזי אשר צריכים לקבל שיקולי הרתעה בנסיבות החמורות של ביצוע העבירה.

זאת ועוד, מתסקיר שירות המבחן לא עולה פגיעה מקיפה וברורה, והגם שיתכן ומקום עבודה ספציפי זה לא ימשיך להעסיקו, אינני רואה מקום למסקנה בדבר **"פגיעה חמורה בשיקום הנאשם"**.

מכל האמור, אינני מוצא מקום להימנע מהרשעת הנאשם.

אכן, הנאשם עבר הליך טיפולי, אולם בשיקולים לשאלת הרשעה או הימנעות ממנה, לא די בעצם קיומו של ההליך הטיפולי, אלא נשקל מכלול השיקולים כאמור לעיל.

שיקולי שיקום הינם רלבנטיים לשאלת ההרשעה, אולם, במקרה זה אין הם מטים את הכף להימנעות ממנה.

8. אשר לענישה עצמה, קיימת הסכמה בין הצדדים לכל רכיבי הענישה, בין אם מורשע הנאשם ובין אם לאו. וב"כ הנאשם אף נתן הסכמה לעתירה למאסר על תנאי, היה ולא תתקבל העתירה להימנע מהרשעה. לאור ההסכמה האמורה, אינני מוצא כי יש מקום לקביעת מתחם עונש הולם.

9. **אשר על כן, על יסוד הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, אני מרשיע אותו בעבירה המפורטת בו - גניבה עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין.**

10. **אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:**

מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מהיום יעבור על העבירה לפיה הורשע.

שירות לציבור - הנאשם יבצע של"צ בהיקף של 250 שעות, וזאת בתיאום עם שירות המבחן, ועל פי תוכנית אשר תוגש ע"י שירות המבחן בתוך 30 יום מהיום. מובהר לנאשם כי הפרת צו השל"צ עשויה לגרום להפקעתו ולחידוש המשפט, ולדיון מחודש בשאלת העונש.

צו מבחן - ניתן בזה צו מבחן לתקופה של 12 חודשים כלפי הנאשם. הנני מחייב את הנאשם לשתף פעולה עם שירות המבחן, הכל על פי הנחיות שירות המבחן. מובהר לנאשם כי באם לא יקיים צו זה ניתן יהיה לחזור ולדון מחדש בשאלת העונש.

פיצוי - הנאשם ישלם פיצוי בסך 6,000 ש"ח. הפיצוי ישולם מחציתו למתלון ע.ת.1, ומחציתו השנייה לרשת חנויות "טן". פיקדון אשר הופקד ע"י הנאשם יועבר עבור תשלום הפיצוי. ב"כ המאשימה ימסרו בתוך 7 ימים למזכירות, את הפרטים להעברת תשלום הפיצוי.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ה טבת תשפ"ב, 29 דצמבר 2021, במעמד הצדדים.

